

Wat hebben wij Jezus te bieden?

Christus Triumfatorkerk, 5 januari 2020, Eerste dienst in het nieuwe jaar

Voorganger: ds. Jaap van den Akker

Lezing: Matteüs 2, 1-12

KOMEN

- Welkom
- Aanvangslied: 'God heeft het eerste woord' (Lied 513)
- Moment van Stilte
- Begroeting en bemoediging
- Psalm van de zondag: Psalm 72: 5 en 6
- Nieuwjaarswens
Van harte wensen wij elkaar aan het begin van dit nieuwe jaar toe:
 - Vertrouwen in Gods licht - bij de dagenraad van dit nieuwe jaar
 - Vertrouwen in Jezus die ons leert - hoe we elkaar als broeders en zusters kunnen herkennen
 - Vertrouwen in Gods Geest die ons leert - hoe we als elkaars broeders en zusters kunnen leven.Amen.
- Kyriegebed voor het nieuwe jaar
God, soms kun je er zo naar verlangen:
naar een deur die wijd opengaat,
naar een stem die zegt:
'Goed dat je er bent! Kan ik iets voor je doen?'
'Als je vragen hebt, laten we er over praten.'
Over wat ons bezig houdt, waar we naar zoeken.

Help ons in dat geval mensen te vinden bij wie we terecht kunnen.

Mensen die zich voor ons interesseren en met ons mee denken.

Mensen bij wie onze problemen veilig zijn.

Mensen waar we mee kunnen lachen omdat we elkaars humor begrijpen.

En, God, als het niet lukt om zulke mensen te vinden, kunnen we dan ook bij u aankomen?

Luistert u dan naar ons?

Wilt u ons, in deze dienst, in dit jaar verder helpen, God?

Dat bidden wij aan het begin van dit nieuwe jaar

Amen

- Lied: 'Liefde Gods die elk beminnen' (Lied 754: 1 en 2)

WOORD

- Met de kinderen
Gebed
Gesprek: Wat neem je mee voor Jezus?
Lied: 'Wij zijn de herders' (*Hemelhoog* 158)
- Bijbellezing: Matteüs 2: 1 – 12
- Lied: 'Nu zijt welkome' (Lied 476: 1 en 4)
- Wat zou ik Jezus willen bieden?
Drie keer schrijft Matteüs over 'eer bewijzen'.
Dat wil zeggen:
je wordt helemaal stil van wat je ziet
Je werp je voorover op de grond uit ontzag
Je houdt je adem ervan in – verwonderd over God en zijn wonderlijke weg.

De wijzen uit het Oosten, zij komen naar Judea om *eer* te bewijzen aan de pasgeboren koning. Er borrelt iets in hen. Vol verwachting zijn zij gekomen. Er borrelt een vreugde op die hemels is, en die alles uit handen neemt. Vol eerbied geven zij zich over aan het kind en zijn moeder.

Dat is *eer* bewijzen volgens het evangelie. Het Evangelie, de goede boodschap, een goed bericht. Een ander goed bericht is dat aan die *andere* koning, koning Herodes die *eer* helemaal voorbij gaat.

Hij is verbijsterd – en heel de stad volgt hem na in zijn verbijstering.

Verbijstering is geen *eer*, het is angst voor zijn wispelturige woede-uitbarstingen. Herodes ontvangt geen *eer*. Hij dwingt ontzag af – met geweld.

Ook de wijzen eren hem niet.

Ze hebben alleen geluisterd, en zijn toen zwijgend op weggegaan.

Uiteindelijk negeren ze hem volkomen. Ze gaan niet terug naar Herodes. Zie reizen via een andere weg terug naar hun land. Zo bespotten ze Herodes. Ze zetten hem in zijn hemd. Zij laten zich niet dwingen, ze buigen niet voor zijn schrikbewind. Een grimmig verhaal is het, dat eindigt in de kindermoord.

Toch, of juist daarom, weeft Matteüs typisch Joodse humor door zijn verhaal. Die stuitende Herodes? Nah, die krijgt de *eer* niet – echt niet...

Zonder glimlach glipt de kwetsbare hoop je door de vingers.

Door humor zie je tussen het grimmige: dat kwetsbare kind – dat kind krijgt *wél* alle *eer*. Van drie wijzen die zich laten leiden door ster en droom. Zo loopt de Schrift ook hier voorbij aan machtsposities en de angst die daarbij hoort. Ze loopt niet te hoop tegen die machtsposities, maar ze kijkt *erlangs*. Ze negeert het en zet het zo te kijk. God ziet meer. God ziet het kwetsbare begin.

De Schrift helpt ons dat te blijven zien. Langs de grote woorden en macht te kijken. De ellende wordt er niet meteen minder van, maar de hoop leeft in de aandacht voor het kleine, het onzichtbare, het kind en zijn moeder.

En wat heb ik dan dat kind te bieden...

Ik voel me geen wijze, ik weet niet of ik zoveel te bieden heb aan deze kleine koning. Maar als ik dan toch wat wil schenken, dan is het een hartstochtelijk zoeken, telkens weer. Zoeken naar dat kleine en kwetsbare in de teksten, waarin God mij op een ander been zet. Het kleine in de Schrift wendt mij af van het centrum van de macht. Want impulsief ga ik daar telkens als eerste naar toe, de grote mannen met de grote monden, net als de wijzen deden. Impulsief trekt het toch. Grote woorden, machtige mannen.

Wat ben ik dan dankbaar als God zo mijn blik wendt, leert kijken *náást* de macht.

Als ik dan toch iets te schenken heb dan is het een aarzelende bereidheid.

De bereidheid om me telkens weer onderuit te laten halen door Gods woord. Want alleen *zó* – met mijn neus op de grond – zie ik Gods verborgen aanwezigheid in de kieren van het bestaan, onder de krant met de schreeuwende koppen. In het gesprek als we het journaal hebben uitgezet.

Zó word ik stil bekeerd. Als ik de door de Bijbeltekst heen, ontdekken wat het betekent: *eer* bewijzen

En dan, bevend én verwachtingsvol, opgaan met jullie, voor het vieren.

Want zonder jullie wordt het niks, mijn zoeken zegt niets, als het niet tot een viering komt. Stil word ik als lied, woord, tekst en stilte in een viering als deze in elkaar haken.

Als ik hier Gods stem hoor, met jullie.

Wat heb ik dit kind te bieden?

Niets anders dan mijn van eerbied een aarzelend hart.

Niets anders dan mijn tranen van ontroering dat God telkens in het kleine begint.

Niets anders dan de eer van een lied, een aarzelend gebed. Lege handen, om te ontvangen.
Amen. (673)

- Lied: 'Wij trekken in een lange stoet' (506: 1)
- Wat heb ik Jezus te bieden?
Nog een keer de vraag: wat heb ik Jezus te bieden.
De conclusie was 'niets' zojuist. Overgave, eerbied, dankbaarheid, lege handen.
Het is de vraag of Jozef en Maria echt iets hebben gehad aan de geschenken van de drie wijzen, Goud – nou ja dat komt altijd van pas, maar mirre – een soort lekkere zalf of parfum en wierook? Van die geurende stukjes? Ook dat waren cadeautjes uit eerbied.
Wat zouden je meenemen voor Jezus, op kraamvisite?
Doeken om luiers van te vouwen. Een rompertje. Een bijtring, of wat speelgoed. Ik denk dat Jezus en zijn familie daar meer aan hadden gehad.

Nu heb ik toch iets meegenomen voor Jezus. Kijk. Een kaars. Deze kaars zou ik bij Jezus willen neerzetten.

Een kaarsje. Zullen we hem eerst aansteken?

Ik heb een kaarsje meegenomen voor Jezus. Om een aantal redenen. Jezus noemen we ook wel het licht. Omdat Jezus met kerst een beetje licht bracht in de donkere nacht. Ook omdat Jezus ons de weg wijst in ons leven en daar heb je licht bij nodig. "Een licht op ons pad" noemen we dat. Met dit lichtje heeft Jezus alvast een beetje licht. Bovendien: een kaarsje geeft ook een beetje warmte. En zo warm zal het niet geweest zijn in die stal.

Maar het is niet alleen een cadeautje, dit kaarsje. Dit kaarsje wil ik aan Jezus geven, niet alleen om het licht en om de warmte, maar ook met een vraag voor Jezus. Want wanneer steken we een kaarsen aan. Niet alleen met kerst. Ook als we iemand gedenken. En dat gebeurt wekelijks daar in het hoek van de kerk. Mensen steken een kaarsje aan en denken aan een geliefde die ze missen. Of zoals in de laatste zondag van het kerkelijk jaar. Als het doopvont vol staat met brandende kaarsjes.

Met dit kaarsje geven we onze vragen, onze twijfel aan Jezus. Dit kaarsje stelt de vraag naar het *waarom*. Hoe het toch kan dat we met Kerst vieren dat God dichtbij ons is gekomen? Dat God zijn zoon als een gewoon mens bij ons geboren heeft laten worden, en dat er in de wereld toch nog steeds dingen verkeerd gaan?

Mensen die elkaar pijn doen. Natuurrampen die dingen kapot maken. Ziektes waar mensen aan dood gaan. Dat mensen, soms jongen mensen, zo ziek worden dat we hen niet beter kunnen maken.

Met dit kaarsje wil ik tegen Jezus zeggen, dat hij ons toen en nu heeft geholpen om met ons verdriet om te gaan, en ook wil ik hem zeggen met het kaarsje dat het fijn is dat God zo dicht bij ons gekomen, maar dat het verdriet er niet minder om is geworden. Dat het nog steeds pijn doet als mensen ziek worden. Het is dus een cadeautje en tegelijkertijd een vraag. Een vraag om hulp aan Jezus.

De vragen van het leven blijven.

Maar met dit kaarsje worden ze wel lichter. We delen ze, op zondag hier met elkaar. En vandaag in het bijzonder met Jezus. Omdat Jezus onze pijn kent. Omdat Jezus ons leven leidt. We bewijzen hem onze eer, en we vragen hem onze hulp. Lege handen en het kwetsbare licht van een kaarsje, dat is wat ik hem te bieden heb.

Amen.

- Lied: 'Wij trekken in een lange stoet' (506: 2)
- Wat zou U Jezus kunnen aanbieden?
De eerste zondag van het nieuwe jaar.

Vandaag stellen we aan elkaar de vraag wat wij zouden hebben meegenomen voor Jezus. Als wij een van die wijzen geweest zouden zijn.

Wat zou je voor Jezus hebben meegenomen? Wat zou jij mee nemen als je op kraamvisite bij Jezus bent? Waarom? Wat helpt het jou?

Ik stelde de vraag per mail aan de kerkenraad. Deze antwoorden kreeg ik.

Wat zou ú Jezus willen aanbieden?

- Ik zou Jezus sneeuwkllokjes geven. Ik geef het liefst dingen, die ik zelf ook mooi en waardevol vind, en sneeuwkllokjes betekenen voor mij: de zon komt eraan. De lente is al te zien, in de winter – als je goed kijkt.

Sneeuwkllokjes zijn bolletjes Ze geven de cyclus van het kerkelijk jaar ook mooi weer: geboren worden, leven, sterven en na een poosje weer opstaan en leven.

Ik heb ze in de tuin staan, de eerste al in knop!

- In the Bleak Midwinter is één van mijn lievelingsliederen.

What can I give Him, Poor as I am?

If I were a shepherd I would bring a lamb,

If I were a wise man I would do my part,

Yet what I can I give Him, Give my heart.

Alles wat ik Jezus kan geven is mijn hart. Het is het mooiste wat we de Heer aan kunnen bieden. Ons hart, ons commitment. Betrokkenheid en overgave.

Vanuit menselijk perspectief denk ik dat een dekontje voor het baby'tje misschien ook wel fijn was geweest.

- Wat zou ik Jezus kunnen geven. Een stukje van mezelf, mijn tijd en talent, compassie voor de schepping. Zorgzaam leven voor men en dier.

- Wat zou ik Jezus kunnen bieden? Moeilijke vraag... Verder dan een luisterend oor en een helpende hand bieden aan mensen die dit nodig hebben kom ik niet.

➔ Heeft iemand in de gemeente daar nog iets aan toe te voegen?

- Lied: 'Wij trekken in een lange stoet' (506: 4)

BEVESTIGING AMBTDRAGER

- Inleiding

- Vragen

Je hebt ja gezegd op de vraag om ambtsdrager te worden en het is goed dat hier nu ook te bevestigen voor heel de gemeente. Daarom wil ik je nu vragen:

- Voel je je geroepen je ambt te aanvaarden?

- Neem je de Bijbel aan als de regel van ons geloof, als baken en als inspiratiebron voor een leven in liefde en gerechtigheid?

- wil je de taken die bij het ambt horen met trouw vervullen, en met de inzet die je eigen levenssituatie mogelijk maakt;

- wil je je hiermee verbinden aan de kerk in breder verband, ook in oecumenisch perspectief;

- wil je beloven te zwijgen over wat je in vertrouwen wordt gezegd en te spreken waar voor mensen opgekomen moet worden?

- Handoplegging

Wees als gezegende op weg / met het licht van Gods liefde

In het voetspoor van Jezus / uit de kracht van de Geest. Amen

- Vraag aan de gemeente:

Gemeente van Christus hier in de Christus Triumfatorkerk, willen wij onze nieuwe ambtsdrager

- het vertrouwen geven voor het werk dat zij gaat doen,

- haar bemoedigen en praktisch helpen waar dat kan,

- haar aanspreken over wat er in gemeente en kerk niet goed gaat, maar ook met haar delen wat ons blij maakt en we als zegen zien? Willen we voor haar bidden; vandaag en in de tijd die komt?
- Lied: 'O Jezus, hoe vertrouwd en Goed' (Lied 512: 1, 2 en 4)
- Wervingspraatje nieuwe ambtsdragers

ANTWOORD

- Dankgebed, voorbeden, stil gebed, Onze Vader

GAAN

- Slotlied: 'Vervuld van uw zegen' (lied 425)
- Zegen – naar woorden van Franciscus
 - Wij zijn tot zegen
 - als we liefde zaaien waar haat is
 - als we heling brengen waar mensen gekwetst zijn
 - als we geloof delen waar mensen twijfelen
 - wij zijn tot zegen
 - als we hoop zaaien waar wanhoop is
 - als we vreugde brengen waar verdriet is
 - als we licht delen waar het donker is

wij zijn tot zegen
als we laten zien dat het belangrijker kan zijn
om te troosten dan om getroost te worden
om te begrijpen dan om begrepen te worden
om te geven dan om iets te krijgen
wij zijn tot zegen
als we een nieuw begin willen vinden
in vergeving voor anderen en voor onszelf

wij zijn tot zegen
als we liefde voor onszelf durven toelaten
om die van anderen te kunnen ontvangen
Zo mogen wij in leven en in eeuwigheid
de zegen dragen van
God de Vader, Jezus zijn Zoon,
verbonden in de Heilige Geest.